

enige om, at denne selvmorderiske Konkurrence er ført fra Andelsanstaltens Side. At Konkurrencen var slem, har vi i de andre Selskaber faaet at vide; at den var selvmorderisk, kan vi se af, hvorledes Andelsanstalten i Øjeblikket sidder i det. Den forhenværende Direktør for „Tryg“, Hr. Olesen, havde faaet den Idé, at han ved et Kup vilde skaffe sig en Portefeuille, som de andre Selskaber havde været Snese af Aar om at skaffe sig. For at naa dette maatte han have Penge til Raadighed. Han skaffede ny Aktiekapital, og han lod en Del af Portefeuillen gaa over til Genforsikring; derved fik han i Provision af Genforsikring Millioner. Da han havde skaffet sig den fornødne Kapital, lejede han en Hær af Agenter til Anskaffelsesarbejdet. Man kan virkelig sige, at det var en Hær. Der var ikke den havarerede Eksistens, som var for langt nede til at kunne blive Agent for „Tryg“; der var ikke den Person, som var sunket saa dybt, at han ikke kunde gaa op hos „Tryg“ og faa fast Løn og Provision. Man indførte ogsaa kvindelige Agenter, og at de ikke alle sammen var de pæneste Damer, derom kan vist Sædelighedspolitiets Protokoller tale. Men foruden at han gik ret langt ned ved Anskaffelsen af sine Agenter, fik han indført, at alle skulde have Provision for Anskaffelsesarbejdet, lige fra Direktøren selv til den ringeste Medhjælper. Lidt efter lidt bredte Demoralisationen sig blandt alle dem, der skulde tegne Forsikringer, saaledes at de fik den Opfattelse, at det var ganske ligegyldigt, om de forsikrede havde i Sinde at betale deres Præmie; blot de kom med en Begæring, underskrevet af et eller andet Navn, saa fik Direktøren sin Provision, saa fik Kontorcheferne deres og Afdelingscheferne og Overagenterne og Underagenterne; alle sammen skulde de have Del i Provisionen af den Forsikring, for hvilken der ikke var betalt og maaske ikke vilde blive betalt en rød Øre. Saa kom den saakaldte Værtshustilgang, hvor Agenterne gik omkring paa Værtshusene og gav Omgange for at faa Folk til at skrive under paa Begæringerne. Disse gik saa ind, og alle fik deres Provision, lige fra Direktøren til den mindste Agent. Denne Jagt efter Forsikringer, som Direktør Olesen indførte i Andelsanstalten „Tryg“, det er den, de andre Selskabers Tillidsmænd kalder for Svindel. At tegne Livsforsikringer til Folk, der ikke ejer, som man siger, Salt til et Æg, er umoralsk, og naar man desuagtet gør det, maa man være klar over,

at man skader den Sag, man har med at gøre, idet andre, der ser, hvorledes et saadant Selskabs Agenter virker, faar den Opfattelse, at Livsforsikring er Humbug og Svindel alt sammen.

Men den meget forroste Direktør Olesen gik endnu videre. Han indførte, hvad man i Livsforsikringskredse kalder de „grønne Laan“. De grønne Laan er en teknisk Betegnelse for Laan paa Policier, hvorpaa der endnu aldrig er betalt noget som helst. En forsikret, som ikke har kunnet eller villet betale noget, skulde jo udgaa som forsikret i Løbet af et Aar. Men for at holde en saadan Forsikring i Kraft indførte Direktør Olesen de „grønne Laan“. En Agent blev sendt til vedkommende forsikrede og sagde: Du har ganske vist ikke betalt noget som helst det første Aar, men derfor er det jo ikke givet, at du ikke betaler noget det andet Aar; vil du underskrive dette Dokument, saa faar du et Laan saa stort som den Præmie, du skylder Selskabet for det Aar, du har været forsikret — og saa gaar der et Aar igen. Disse „grønne Laan“ indførte Direktør Olesen, og med dem var der skabt Betingelser for yderligere Svindel.

Jeg sagde før, at Direktør Olesen benyttede den Fremgangsmaade for at skaffe Kapital at henvende sig til et Genforsikringsselskab — det var vist et tysk — og pantsætte eller genforsikre en større eller mindre Procentdel af „Tryg“s Forsikringer. Naar Aaret saa var gaaet, og der var tegnet Forsikringer paa den Maade, jeg her har skildret, var det ganske naturligt, at Genforsikringsselskaberne maatte blive betænkelige ved yderligere at laane Anstalten Penge til at fortsætte paa samme Maade, idet man maatte gaa ud fra, at det første Aars Resultat vilde blive meget ynkeligt, fordi der naturligvis var gaaet en uforholdsmæssig stor Mængde Forsikringer i Stykker. Men ved „grønne Laan“ var Svikmøllen i Gang, for saa var der ikke gaaet noget som helst i Stykker. De, der ikke havde betalt, havde faaet de „grønne Laan“ og stod fremdeles som forsikrede i Andelsanstalten, og Genforsikringsselskaberne vilde altsaa ikke paa Afgangen kunne se, at det var et daarligt Resultat, „Tryg“ havde opnaaet. Saa fik ogsaa ganske rigtig Direktør Olesen sin næste Million at arbejde videre med og saa fremdeles. Ved de „grønne Laan“ var Betingelserne skabt for yderligere Svindel, som ikke baader Livsforsikringsagen.

Endelig siger det ærede Medlem, at